

[Valdemar Thomsen.]
 sigtsvækkende, at en saa anset Økonom efter grundige Undersøgelser opgiver den Teori, som han tidligere har anset for den grundlæggende og som den uangribelige. Ogsaa vore førende Nationaløkonomer deler de nye Anskuelser, men desværre, maa man sige, har vore økonomiske Magthavere aabenbart endnu ikke lært at bruge det nye teoretiske Værktøj, som her er skabt, til at løse de paatrængende økonomiske Opgaver.

Man er nu klar over, at Produktionen og med den Beskæftigelsen retter sig efter to Ting, nemlig Forbrug og Investering, og klar over, at fuld Beskæftigelse er betinget af, at der er Harmoni mellem paa den ene Side Produktion og paa den anden Side Forbrug og Investering, saaledes at en Nedgang i Forbrug maa modsvares af en tilsvarende Opgang i Investering. Indgaaende Undersøgelser har imidlertid vist, at der ikke er en saadan Sammenhæng. Naar Forbruget svigter, saa gaar Investeringen ned, og dermed har vi Skandalen: den stigende store Arbejdsløshed. Derfor, siger de moderne Økonomer, staar vi her over for det praktiske Problem, som det er Lovgivningsmagtens Opgave at løse. Baade Produktion og Investering maa holdes paa et højt Niveau, for at hele Arbejdsstyrken kan tages i Brug. Men hvordan? Ja, det er det, Folketinget maa se at finde ud af. Forbruget, ved man, er tilbøjeligt til at vokse langsommere end Produktionsevnen, og derfor bliver det altsaa Opgaven at forcere Investeringen eller med andre Ord forcere Pengeanbringelsen i Bygninger, i Maskiner, i Kapitalgoder i det hele taget. Men — og her er vi i Virkeligheden ved det centrale — en saadan forceret Pengeanbringelse kræver — det hævder bl. a. Keynes —, at man kan nøjes med en meget lav Rente af den anvendte Kapital. Naar Velstanden stiger, uden at Forbruget følger med, burde Pengene blive billigere. Her maa det erindres, at reel Velstand navnlig beror paa Produktionsevnen; i den Henseende forekommer det mig, at vi i vort Land er rigtig godt med, og naar det er Tilfældet, burde — det hævder altsaa den højeste Videnskab — Prisen paa Penge falde. Det sker imidlertid ikke, simpelt hen fordi man er vant til en vis Rente, som man anser for normal, altsaa Aarsagen er ikke Tilbud og Efterspørgsel. Det er det, Keynes efter sin sidste Undersøgelse hævder. Derfor bør man, siger han, sky dyre Penge, for de fører til en Nedgangsperiode.

Ret interessant er det at bemærke, at selv „Berlingske Tidende“, der ellers anses for ret ortodoks, er opmærksom paa den fuldstændigt ændrede Opfattelse, der gør sig gældende med Hensyn til økonomiske Problemer. Jeg tænker her paa en ledende Artikel i „Berlingske Tidende“ for 4. ds., hvori det fastslaas, at det i alt Fald i England er ved at blive moderne at regulere Pengemarkedet uden Brug af banktekniske Midler, at holde Renten nede paa et Minimum, uden Hensyn til at det svækker Opsparingen, der betegnes som ret ligegyldig. Langt vigtigere er det, at Pengene bringes ud i Omsetningen og levendegør Befolkningens Forbrug. I den Artikel, som jeg her omtaler, siges det, at Keynes er af den Mening, at Kapitalrenten har en naturlig Tendens til at blive lav og maaske helt forsvinde, og derfor er det jo kun naturligt, at han for at fremme en saadan Udvikling giver Anvisning paa, at man simpelt hen kan meddele Offentligheden et bestemt Niveau, man vil holde Renten paa, saa Folk forstaar, de maa indstille sig paa dette.

I den Henseende er vi altsaa med det Forslag, jeg her har den Ære at forelægge, paa Linie med den højeste Sagkundskab, naar vi med vort Afsnit 2 over for Offentligheden ønsker at tilkendegive, at Renten for Laan med 1ste Prioritets Sikkerhed for Fremtiden kun er 3 pCt. og pari Kurs.

Uden at komme for meget ind paa Enkeltheder kan jeg sige, at vort Forslag om Rentesenkning bygger paa to Principper, der i Forvejen er anerkendt gennem tidligere Forslag her i Folketinget. Jeg tænker her for det første paa Krisefonden, som stiller de nødvendige Midler til Raadighed. For øvrigt tror jeg ikke, der vil blive Brug for overvældende store Beløb, idet det i § 8 i Forslaget bestemmes, at Obligationsejere, der vil gaa frivilligt med, i Forhold til modvillige vil faa afregnet 5 Points ud over den Kurs, der ellers vil blive gældende. Det andet Princip, vi bygger paa, er Tvangskurs i Lighed med den, der var gældende efter Indenrigsministerens Forslag i September 1933. At vort Forslag er langt mere omfattende, er en ganske anden Sag.

I øvrigt betinger Forslaget en Sænkning af hele Renteniveauet for Land saavel som for By paa 2 pCt. Rentesenkningen vil, derom er der ingen Tvivl, som jeg allerede har fremhævet, for Forbrugerne mere end opveje den Prisstigning, som Kronesenkningen vil medføre, og derfor burde ogsaa Arbejder og Bonde